

Arrest

nr. 135 049 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 29 januari 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 15 juli 2014, met kennisgeving op 23 juli 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze vormen de bestreden beslissingen met reden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.01.2014 werd ingediend door:

Naam: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 9550 HERZELE om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- pensioenfiche 281.11 (2012), fiche 281.10 (2012); afschrijvingstabel type 2 dd. 31.07.2013; attest 'inkomsten kalenderjaar 2012' en 'détail van de verworpen uitgaven', beiden kennelijk afgeleverd door boekhoudkantoor SR Fiduciaire nv: deze gegevens zijn onvoldoende recent om in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bovendien dient opgemerkt te worden dat beide attesten van boekhoudkantoor SR Fiduciaire nv niet gedateerd zijn en niet werden ondertekend.

- attest 'inkomsten kalenderjaar 2013' dd. 19.02.2014 afgeleverd door boekhoudkantoor SR Fiduciaire nv: dit attest kan aanvaard worden als begin van bewijs. Echter, uit dit attest blijkt niet of de bedragen waarvan sprake dan wel bruto- of netto bedragen zijn. Bovendien worden deze gegevens niet gestaafd door overige, officiële bewijsstukken. Dit attest kan dan ook niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde documenten kan onze dienst niet beoordelen of de Belgische onderdaan heden beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

"Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België wonende levenspartner wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 15 juli 2014, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn levenspartner in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”

2.2. De Raad merkt op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij enkel in België een privé- en gezinsleven kan ontwikkelen. Zij houdt slechts voor dat zij niet kan blijven bij haar levenspartner in België, maar zet niet uiteen waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn om zich met haar partner in haar land van herkomst – alwaar zij volgens de aan de Raad voorgelegde stukken in het verleden tewerkgesteld was en waar haar familieleden verblijven – of elders te vestigen. Zij licht evenmin toe waarom zij die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, meent dat haar private belangen dienen te primeren op het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet. Haar beschouwingen laten dan ook niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel vast te stellen. Dit klemmt nog meer nu de verzoekende partij hierop werd gewezen in het arrest nr. 118 308 van 3 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar het beroep tegen de eerste afwijzende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd afgewezen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging. Zij betoogt tevens dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte.

Het middel luidt als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van Unie. Volgens verweerder heeft verzoeker nagelaten voldoende bewijzen van het inkomen van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat verzoeker echter opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken alsnog neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.”

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;
(...).”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij in gebreke bleef het bewijs te leveren dat M.V.D.B., de vrouw met wie zij een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegde, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij bij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie slechts de stukken heeft voorgelegd opgesomd in de bestreden beslissing, die door de bestreden beslissing op goede gronden werden beschouwd als zijnde niet afdoend. De bestreden beslissing merkt terecht op dat uit de recente voorgelegde stukken betreffende het inkomstenjaar 2013 niet kan worden afgeleid of de daarin opgesomde ontvangsten dan wel netto of bruto bedragen zijn. Voorts oordeelt de eerste bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze dat inkomsten van het jaar 2012 niet voldoende recent zijn. Zoals de verwerende partij opmerkt, dient zij in casu tot geen verder onderzoek over te gaan bij gebreke aan gegevens over het inkomen van de partner nu niet kon uitgemaakt worden of de ontvangsten dan wel netto of bruto waren. Voorts betwist de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissingen op geen enkele wijze, minstens weerlegt zij deze niet.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, moet worden gesteld dat het toekomt aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf te worden toegelaten om deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoekende partij naliel bepaalde bewijsstukken bij de verblijfsaanvraag te voegen, laat toe te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat dient te worden geconcludeerd dat op verwerende partij de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoekende partij diens aanvraag met stukken te staven of om bij haar aan te dringen om de aanvraag op een correcte wijze met stukken te onderbouwen. In voorliggende zaak blijkt verder dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij neergelegde bewijsstukken en deze bij het onderzoek heeft betrokken, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt.

In zoverre verzoekende partij voorts aanvoert dat de hoorplicht en de rechten van de verdediging werden geschonden, moet de Raad benadrukken dat zij ruimschoots de kans kreeg om de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie met bewijsstukken te onderbouwen en al de toelichtingen te verstrekken die zij nuttig achtte, zodat zij niet kan worden gevolgd in haar stelling dat zij niet de mogelijkheid had om haar standpunt aan verweerder kenbaar te maken.

Verzoekende partij maakt bijgevolg met haar toelichtingen niet aannemelijk dat de hoorplicht of de rechten van de verdediging – in de mate deze in casu al kunnen worden ingeroepen – werden geschonden.

Verzoekende partij bewijst daarenboven ook niet dat zij nog dienstige inlichtingen had kunnen overmaken die enige impact op de bestreden beslissingen konden hebben, zodat zelfs niet kan worden vastgesteld dat zij enig belang heeft bij deze grief. Dit klemmt nog meer omdat de verzoekende partij op de hoogte werd gebracht van haar plicht zelf zorgvuldig te zijn ter gelegenheid van eerdere ingediende aanvraag.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. Verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van haar verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Het artikel 74/13 Vw. stelt ook het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers levenspartner in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan zoals de verwerende partij terecht opmerkt. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daar de verzoekende partij een gezinsvorming in België met een Belgische onderdaan nastreeft en er dus geen intracommunautair aspect speelt, kan zij hoe dan ook niet dienstig naar de Europese reglementering verwijzen.

Tevens dient ten overvloede te worden herhaald dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid kreeg om stukken voor te leggen inzake haar gezins- en economische situatie en moet worden gesteld dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG nergens voorziet in de verplichting om een vreemdeling te horen en dat deze bepaling evenmin enige verwijzing naar enige motiveringsplicht bevat.

Voorts moet worden gesteld dat verwerende partij heeft gemotiveerd dat het feit dat verzoekende partij een relatie heeft met een Belgische vrouw geen reden vormt om haar tot een verblijf toe te laten wanneer niet wordt bewezen dat is voldaan aan een inkomensvereiste en het bestaan van een gezinsband dus niet beschouwd als een reden om af te wijken van een wettelijke vereiste.

Verzoekende partij gaat ook voorbij aan het feit dat zij nooit tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden ingezien waarom verwerende partij in voorliggende zaak zou moeten rekening houden met de duur van haar verblijf in het Rijk. Daarnaast zet zij ook niet uiteen welk belang zij heeft bij haar stelling dat verwerende partij meer aandacht diende te besteden aan het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Verzoekende partij heeft immers steeds in Tunesië gewoond, waar haar familie verblijft en zij heeft er gewerkt, zodat het bestaan van deze banden in casu voor elkeen duidelijk is en het bestaan van deze banden geen reden kan vormen om een andere beslissing inzake haar verblijf in België te nemen. Geen reden is uiteen gezet waarom de partner van de verzoekende partij haar aldaar niet kan vervoegen.

Het redelijkheidsbeginsel waarnaar verzoekende partij verwijst, laat verwerende partij daarnaast niet toe om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te willigen indien de aanvrager niet aantoonst dat zij voldoet aan de hiertoe door de wetgever gestelde vereisten. Aangezien verzoekende partij niet aantoonst dat verwerende partij verkeerdelijk stelde dat niet het vereiste bewijs werd geleverd dat M.V.D.B. beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, kan zij niet nuttig naar het redelijkheidsbeginsel verwijzen.

Waar verzoekende partij nogmaals de schending aanvoert van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissingen verwijt geen rekening te houden met verzoekers levenspartner in België is dit onjuist. De bestreden beslissingen ontkennen niet het gezinsleven van de verzoekende partij maar stellen vast dat de verzoekende partij onvoldoende bewijzen aanbrengt om tegemoet te komen aan de vereisten van de voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Voorts geeft de verzoekende partij geen enkele belemmering te kennen waarom haar partner haar niet zou kunnen vervoegen in het herkomstland van de verzoekende partij. De Raad ziet dan ook niet in welke (bijkomende) overweging in de bestreden beslissing had dienen gemaakt te worden aangaande de relatie van de verzoekende partij met haar partner. Ook in het verzoekschrift toont de verzoekende partij dit niet aan. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN